

# WYROK

## W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2016r.

Sąd Rejonowy Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu

Wydział I Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Magdalena Kociorska

Protokolant: prot. sąd. Natalia Sikorska

po rozpoznaniu w dniu: 17 lutego 2016r. w P.

na rozprawie

sprawy

z powództwa: M. S.

przeciwko: (...) SA z siedzibą w W.

o: zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) SA z siedzibą w W. na rzecz powoda M. S. kwotę 9.921,86zł (dziewięć tysięcy dziewięćset dwadzieścia jeden złotych osiemdziesiąt sześć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie:

- od kwoty 7.001 zł od dnia 26 kwietnia 2014r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 2.920,86zł od dnia 28 czerwca 2014r. do dnia zapłaty,

II. w pozostałym zakresie powództwo oddała,

III. kosztami postępowania obciąża pozwanego i z tego tytułu:

- zasądza od (...) SA z siedzibą w W. na rzecz M. S. kwotę 3.918zł,

- nakazuje ściągnąć od (...) SA z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu kwotę 838,91zł.

SSR Magdalena Kociorska

## UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 13 stycznia 2015r. powód M. S. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) SA z siedzibą w W. kwoty 10.001zł wraz z odsetkami ustawowymi: od kwoty 7001zł od dnia 26 kwietnia 2014r. do dnia zapłaty i od kwoty 3000zł od dnia 28 czerwca 2014r. do dnia zapłaty. Ponadto powód domagał się zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Uzasadniając powyższe żądanie pełnomocnik powoda wskazał, że jest on właścicielem samochodu marki M. (...). Jadąc nim w dniu 18 marca 2014r. na skrzyżowaniu ulic (...) w P. został potrącony przez kierującego pojazdem marki R., który nie ustąpił mu pierwszeństwa przejazdu na skrzyżowaniu. Powód zgłosił szkodę pozwanemu, jednak ten odmówił

wypłaty odszkodowania, powołując się na złożone przez sprawcę szkody oświadczenie, że w istocie nie ponosi on winy za zaistnienie szkody w majątku powoda.

Ponadto w dniu 26 maja 2014r., na skrzyżowaniu ulic (...) w P., również doszło do kolizji z udziałem powoda. Poruszał się on drogą z pierwszeństwem przejazdu, gdy został potrącony przez kierującego pojazdem marki P.. Sprawca zdarzenia został ukarany przez Policję mandatem karnym. Powód zgłosił szkodę pozwanemu, jednak ten odmówił wypłaty odszkodowania wskazując, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na uznanie, że ubezpieczony w (...) SA ponosi winę za zdarzenie z dnia 26 maja 2014r.

Na dochodzoną przez powoda kwotę składały się: odszkodowanie z tytułu szkody z dnia 18 marca 2014r w wysokości 7.001zł oraz odszkodowanie za szkodę z dnia 26 maja 2014r. w kwocie 3.000zł. Według powoda w obu powyższych wypadkach odmowa wypłaty odszkodowania była bezzasadna.

W odpowiedzi na pozew złożonej w dniu 28 marca 2015r. pozwany wnosił o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Według pełnomocnika pozwanego okoliczności obu będących przedmiotem postępowania wypadków wskazują, że to zachowanie powoda stanowiło przyczynę kolizji. W związku z tym nie było podstaw do przyjęcia odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego za skutki obu tych zdarzeń.

Ponadto na podstawie danych (...) SA i bazy danych Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego pozwany ustalił, że powód, w okresie od 2009r. do 2015r. uczestniczył jako poszkodowany w 67 szkodach, w związku z czym ubezpieczyciele wypłacili mu odszkodowania w łącznej kwocie 226.868,13zł.

#### ***Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:***

Powód M. S. jest właścicielem samochodu marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...). W dniu 18 marca 2014r. powód jechał ul. (...) w P., zbliżając się do skrzyżowania z ul. (...). Ulicą (...) jechał samochód marki R. (...), prowadzony przez P. S.. Kierujący pojazdem marki R. (...) nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu powodowi, który wjeżdżał na skrzyżowanie z jego prawej strony. Skrzyżowanie ulic (...) jest skrzyżowaniem dróg równorzędnych. Ponieważ samochód marki M. wjeżdżał na skrzyżowanie po prawej stronie samochodu marki R. (...), miał pierwszeństwo na tym skrzyżowaniu i kierujący samochodem R. winien był ustąpić powodowi pierwszeństwa przejazdu. Mimo to sprawca nie miał tego świadomości, nie zwolnił i w ten sposób doprowadził do kolizji z samochodem powoda. Zachowanie P. S. było główną, ale nie jedyną przyczyną wypadku. Powód swym zachowaniem przyczynił się do tego zdarzenia, albowiem zbliżając się do skrzyżowania nie zachował szczególnej ostrożności i nie obserwował lewej części skrzyżowania, skąd mogły nadjechać inne pojazdy. To spowodowało, że będąc bezpośrednio przed skrzyżowaniem w żaden sposób nie zareagował na wjazd samochodu R. z jego lewej strony, choć kierujący tym pojazdem nie podejmował żadnych manewrów w celu zatrzymania i udzielenie mu pierwszeństwa. W tym momencie powód winien był utracić zaufanie do kierowcy R.. Gdyby to uczynił, miałby możliwość wykonania skutecznego manewru hamowania, który gwarantował zatrzymanie M. przed bokiem przejeżdżającego pojazdu marki R..

W dniu 26 maja 2014r. w P. powód jechał ul. (...), zbliżając się do skrzyżowania z ul. (...). W tym samym czasie ulica (...), od strony ul. (...), samochodem marki P. (...) jechał A. G.. Miała ona zamiar skrócić w prawo w ul. (...). Zignorowała znak nakazujący ustąpienie pierwszeństwa i nie ustąpiła pierwszeństwa pojazdowi prowadzonemu przez powoda, mimo że widziała ten pojazd zbliżający się do skrzyżowania. W ten sposób doprowadziła do zderzenia jej samochodu z pojazdem powoda.

Zarówno A. G. jak i P. S., po opisanych powyżej zdarzeniach, ukarani zostali mandatami karnymi.

Koszt naprawy pojazdu powoda po zdarzeniu z dnia 18 marca 2014r. wynosił 11.794,37zł brutto. Był to koszt naprawy w dobrym, niezależnym warsztacie nieautoryzowanym w P. i jego okolicach, przy użyciu wyłącznie nowych, oryginalnych części pochodzących z sieci sprzedaży producenta pojazdu.

Koszt naprawy pojazdu powoda po zdarzeniu z dnia 26 maja 2014r. wynosił 2.920,86zł brutto. Był to koszt naprawy w dobrym, niezależnym warsztacie nieautoryzowanym w P. i jego okolicach, przy użyciu wyłącznie nowych, oryginalnych części pochodzących z sieci sprzedaży producenta pojazdu.

Konieczność zastosowania wyłącznie części oryginalnych wynikała z braku na rynku części alternatywnych o porównywalnej jakości.

Powód zgłosił pierwszą z opisanych powyżej szkód pozwanemu w dniu 25 marca 2014r. W dniu 26 marca 2014r. przedstawiciel pozwanego sporządził kosztorys naprawy pojazdu powoda, wyceniając koszty naprawy na kwotę 4.996,53zł brutto i przyjmując koszty wynagrodzenia za prace naprawcze i lakierniczo-blaharskie na 60zł za godzinę pracy. Następnie pismem z dnia 15 kwietnia 2014r. pozwany poinformował powoda, że w związku ze szkodą z dnia 18 marca 2014r. nie może zostać przyznane odszkodowanie, wskazując, że likwidacja szkody zostaje zawieszona do czasu wyjaśnienia okoliczności powstania i rozmiaru szkody. Kolejnym pismem – z 30 września 2014r. – pozwany poinformował powoda, że nie może przyznać odszkodowania, ponieważ jak wynikało z oświadczenia sporządzonego przez sprawcę w dniu 16 kwietnia 2014r., dotyczącego przebiegu wypadku, powód znajdował się w dużej odległości przed skrzyżowaniem i w momencie, gdy sprawca wjechał na skrzyżowanie, powód będący na drodze głównej gwałtownie przyspieszył, co spowodowało kolizję. W związku z tym odszkodowanie nie może zostać wypłacone, ponieważ wskazany sprawca nie potwierdza swojej winy.

M. S. zgłosił pozwanemu szkodę z dnia 26 maja 2014r. w dniu 27 maja 2014r. Według pozwanego koszty naprawy pojazdu po tym zdarzeniu miały wynosić 2.221,70zł brutto (przy przyjęciu, podobnie jak wcześniej, stawki za godzinę pracy wynoszącej 60zł). Pismem z dnia 2 września 2014r. pozwany poinformował powoda o braku możliwości przyznania odszkodowania. Pozwany wskazał, że z zebranego w sprawie materiału wynika, iż wskazany jako sprawca zdarzenia kierujący pojazdem marki P. nie ponosi winy za zdarzenie z dnia 26 maja 2014r.

W okresie od 29 września 2004r. do 26 marca 2015r. powód M. S. uczestniczył jako poszkodowany w 67 kolizjach drogowych i uzyskał w związku z tym odszkodowania w łącznej kwocie 226.868,13zł.

Dowody: notatka informacyjna o zdarzeniu drogowym – k. 13, 21, zgłoszenie szkody – k. 14, 24, kosztorys – k. 15-17, 25, pismo pozwanego z 15.04.2014r. – k. 18, pismo pozwanego z 30.09.2014r. – k. 19, okoliczności dotyczące okoliczności zdarzenia drogowego – k. 22-23, pismo pozwanego z 2 września 2014r. – k. 26, informacja ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego – k. 63-65, opinia biegłego L. S. – k. 171 – 246, zeznania biegłego L. S. – k. 299-302, zeznania świadka A. G. – k.158-160, zeznania świadka P. K. – k. 160-161, zeznania świadka P. S. - k. 299, zeznania powoda M. S. – k. 313-314, akta szkód

Sąd ustalił stan faktyczny niniejszej sprawy na podstawie wskazanych powyżej dowodów w postaci dokumentów, zeznań świadka, zeznań powoda i opinii biegłego.

Sąd uznał za nieistotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy przedłożone przez pozwanego dokumenty dotyczące wcześniejszych szkód z udziałem powoda (k. 66-107), albowiem nie miały one związku ze zdarzeniami będącymi przedmiotem niniejszego procesu.

Pozostałe dokumenty zgromadzone w toku postępowania nie były kwestionowane przez strony procesu i również Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.

Istotna dla ustalenia okoliczności faktycznych niniejszej sprawy była opinia sporządzona przez biegłego sądowego w dziedzinie techniki samochodowej – L. S.. W ocenie Sądu opinia ta została sporządzona prawidłowo, rzetelnie, w sposób jasny i wyczerpujący odpowiadając na zagadnienia zawarte w tezie dowodowej. Opinia biegłego została zakwestionowana przez pełnomocnika powoda w zakresie, w jakim biegły wskazał na przyczynienie się powoda do zaistnienia kolizji z pojazdem marki R. (...) w dniu 18 marca 2014r. Biegły odniósł się szczegółowo do wszystkich zarzutów podniesionych przez pełnomocnika powoda w trakcie przesłuchania na rozprawie w dniu 9 grudnia 2015r. W ocenie Sądu zeznania biegłego były jasne, wyczerpujące i szczegółowo wyjaśniały wszystkie wątpliwości podniesione

przez stronę powodową. W związku z tym Sąd uznał opinię biegłego za w pełni przydatną dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Oceniając zeznania świadków Sąd uznał za częściowo wiarygodne zeznania A. G. i P. S.. Świadkowie ci co do zasady opisywali przebieg obu kolizji w sposób zbliżony do opisu powoda, jednak usiłowali odmiennie przedstawić przyczyny tych kolizji, obarczając odpowiedzialnością w całości powoda. W ocenie Sądu okoliczności niniejszej sprawy nie pozwalają na podzielenie tego poglądu. Poza zeznaniami samych świadków (uznanych za sprawców kolizji) nie ma bowiem innych dowodów, które pozwalałyby na przyjęcie, że to powód spowodował oba wypadki. Co więcej, zarówno treść opinii biegłego jak i fakt, że oboje świadkowie zostali ukarani mandatami przez Policję, wskazują jednoznacznie, że to właśnie świadkowie wypadki te spowodowali. W przypadku zdarzenia z dnia 18 marca 2014r. co prawda powód przyczynił się do powstania szkody, jednak nie wyłącza to odpowiedzialności P. S. jako głównego sprawcy wypadku.

Zeznania świadka P. K. i powoda M. S. nie były kwestionowane przez strony postępowania. Twierdzenia powoda były zbieżne z treścią pozostałego materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. Z kolei zeznania P. K. nie miały istotnego znaczenia w niniejszej sprawie, albowiem w części dotyczyły okoliczności innych wypadków z udziałem powoda – nie pozostających w związku z niniejszą sprawą – zaś w pozostałym zakresie opierały się na twierdzeniach przesłuchanych w niniejszej sprawie świadków A. G. i P. S..

### **Sąd Rejonowy zważył, co następuje:**

W niniejszym postępowaniu powód M. S. dochodził od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 10.001zł tytułem odszkodowania za szkody wynikające z kolizji drogowych, które miały miejsce w dniach 18 marca 2014r. i 26 maja 2014r. i które zostały spowodowane przez posiadaczy pojazdów mechanicznych ubezpieczonych od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym zakładzie ubezpieczeń.

Zgodnie z treścią art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Natomiast zgodnie z §4 powyższego przepisu uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Określone w powyższym przepisie odszkodowanie przysługuje, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia, co wynika z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz. U. z 2013r., poz. 392). Zakres odszkodowania, o którym mowa w powyższej ustawie, jest tożsamy z zakresem odszkodowania wynikającym z art. 361 § 1 i 2 k.c., który stanowi, że zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła, a w powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

Jak wynika z art. 436 § 2 kc, w razie zderzenia się pojazdów mechanicznych, posiadacze pojazdów mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Zgodnie z art. 415 kc, kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia.

W niniejszej sprawie pozwany domagał się oddalenia powództwa, wskazując, że jedynym odpowiedzialnym za oba zdarzenia będące przedmiotem niniejszego postępowania jest powód. Jednak dokonane w niniejszej sprawie ustalenia nie pozwalały na uwzględnienie tego stanowiska. W rzeczywistości pozwany opierał swe przekonanie na subiektywnych relacjach osób, które uznano za sprawców kolizji oraz na fakcie, że powód w okresie kilku lat brał udział jako poszkodowany w ponad 60 kolizjach. Jednakże nie sposób nie zauważyć, iż pozwany nie wskazał żadnych konkretnych dowodów, pozwalających na ustalenie, że to rzeczywiście powód był sprawcą kolizji. Z niekwestionowanej przez pozwanego opinii biegłego wynika w sposób jednoznaczny przebieg obu zdarzeń i przyczyny, które je spowodowały. Z kolei ilość kolizji, w których uczestniczył powód, choć rzeczywiście odbiegająca od średniej i

niepokojąca, nie może automatycznie przesądzać o wyłącznej odpowiedzialności powoda za każdy wypadek, którego jest uczestnikiem. Być może umiejętności powoda jako kierowcy są niewielkie, ale akurat w przypadku zdarzeń będących przedmiotem tego procesu, przyczyny ich zaistnienia zostały ustalone w sposób jednoznaczny. Nie budzi wątpliwości Sądu, że wypadek z dnia 26 maja 2014r. został spowodowany przez A. G., zaś sprawcą zdarzenia z dnia 18 marca 2014r. jest P. S.. Sąd uznał przy tym, że do drugiego z tych zdarzeń przyczynił się także powód, gdyż nie zachował on należytej ostrożności, co było jego obowiązkiem w świetle przepisów ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. Prawo o ruchu drogowym (t.j. Dz. U. z 2012r., poz. 1137 z późn. zm.). Zgodnie bowiem z art. 3 ust. 1 tej ustawy, uczestnik ruchu i inna osoba znajdująca się na drodze są obowiązani zachować ostrożność albo gdy ustawa tego wymaga - szczególną ostrożność, unikać wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego, ruch ten utrudnić albo w związku z ruchem zakłócić spokój lub porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę. Przez działanie rozumie się również zaniechanie. Z art. 25 ust. 1 cytowanej ustawy wynika, że kierujący pojazdem, zbliżając się do skrzyżowania, jest obowiązany zachować szczególną ostrożność.

Art. 4 cytowanej ustawy stanowi przy tym, że uczestnik ruchu i inna osoba znajdująca się na drodze mają prawo liczyć, że inni uczestnicy tego ruchu przestrzegają przepisów ruchu drogowego, chyba że okoliczności wskazują na możliwość odmiennego ich zachowania.

W ocenie Sądu w sytuacji, która miała miejsce w dniu 18 marca 2014r., powód również (podobnie jak sprawca) zobowiązany był do zachowania szczególnej ostrożności. Gdyby to uczynił, niewątpliwie zauważyłby, że zachowanie kierującego R. (...) wyraźnie wskazuje, iż nie ma on zamiaru ustąpić pierwszeństwa przejazdu powodowi, nie rejestrując faktu, że ma taki obowiązek. Wówczas powinien był utracić zaufanie do kierującego drugim pojazdem i podjąć działania zmierzające do uniknięcia kolizji. To, że powód w żaden sposób nie zareagował na zachowanie kierowcy drugiego pojazdu świadczy o jego przyczynieniu się do zdarzenia, które w ocenie Sądu wynosi 30%.

Sprawcami obu wypadków były osoby ubezpieczone od odpowiedzialności cywilnej w (...) SA. W związku z tym, że pozwany nie wykazał istnienia jakichkolwiek okoliczności wyłączających jego odpowiedzialność odszkodowawczą za skutki obu zdarzeń, powództwo należało uznać za uzasadnione.

W tej sytuacji następną kwestią wymagającą rozstrzygnięcia była wysokość należnego powodowi odszkodowania. W niniejszej sprawie Sąd ustalił wysokość odszkodowania jako kwotę niezbędną do przywrócenia pojazdu powoda do stanu sprzed wypadku (art. 363§1 kc). Kwoty te Sąd ustalił na podstawie opinii biegłego, która w tym zakresie nie była kwestionowana przez strony procesu. Należy przy tym zauważyć, że wcześniejsze rozważania dotyczące możliwości użycia części alternatywnych stały się bezprzedmiotowe wobec faktu, że jak wynika z opinii biegłego, części niezbędne do naprawienia pojazdu powoda nie mają zamienników.

W przypadku zdarzenia z dnia 18 marca 2014r. koszt przywrócenia pojazdu powoda do stanu sprzed wypadku wynosił 11.794,37zł brutto. Jednak, jak wynika z art. 362 kc, jeżeli poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obu stron. Jak wyżej wskazano, w ocenie Sądu zachowanie powoda przyczyniło się do powstania szkody w 30%, należne odszkodowanie winno więc wynieść 8.256,05zł. Tymczasem powód dochodził z tego tytułu kwoty 7.001zł i Sąd był tym żądaniem związany (art. 321§1 kpc).

W przypadku zdarzenia z dnia 26 maja 2014r. koszt przywrócenia pojazdu powoda do stanu sprzed wypadku wynosił 2920,86zł i w takiej kwocie roszczenie powoda należało uznać za uzasadnione. Ponad tę kwotę powód zasadności roszczenia nie wykazał.

Reasumując, w związku ze zdarzeniami będącymi przedmiotem niniejszego postępowania, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 9.921,86zł (7.001zł + 2920,86zł) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie: od kwoty 7.001zł od dnia 26 kwietnia 2014r. do dnia zapłaty i od kwoty 2.920,86zł od dnia 28 czerwca 2014r. do dnia zapłaty. W pozostałym zakresie Sąd powództwo oddalił.

Termin zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie wynika z treści art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, zgodnie z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W niniejszej sprawie powód zgłosił szkody pozwanemu odpowiednio w dniu 25 marca 2014r. i 27 maja 2014r. W związku z tym uzasadnione było zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie (art. 481 §1 i §2 kc) za okres po upływie 30 dni od dnia zgłoszenia szkody, zgodnie z żądaniem pozwu.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania znajduje podstawę prawną w treści art. 98 kpc, z którego wynika zasada, iż koszty postępowania obciążają stronę przegrywającą proces. Jednocześnie art. 100 kpc stanowi, że w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu.

W niniejszej sprawie powództwo nie zostało w całości uwzględnione, jednakże oddalenie powództwa dotyczy tak niewielkiej części żądania (mniej niż 1%), że uzasadniało to obciążenie pozwanego wszystkimi kosztami procesu. W związku z tym Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3918zł, stanowiącą koszty postępowania poniesione przez M. S.. W skład tej kwoty wchodzi opłata od pozwu w kwocie 501zł, zaliczka na poczet kosztów opinii biegłego w kwocie 1000zł, wynagrodzenie pełnomocnika powoda w kwocie 2400zł (zgodnie z §6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu – t.j. Dz.U. z 2013r., poz. 461) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17zł.

Koszt opinii biegłego w wysokości 2.838,91zł; do kwoty 2.000zł został pokryty z zaliczek uiszczonych przez strony, zaś w pozostałym zakresie - tymczasowo ze środków Skarbu Państwa. Kwotę wyłożoną przez Skarb Państwa (838,91zł) winien zwrócić pozwany, w związku z czym Sąd nakazał ściągnąć ją od (...) SA na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Poznań- Grunwald i Jeżyce w Poznaniu (art. 83 ust. 2 w związku z art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych – t.j. Dz.U. z 2014r., poz. 1025).

SSR Magdalena Kociorska